

„Hiszek a szeretet végső győzelmében”

TARNAI IMRE

(1927–2014)

2014. november 5-én, névnapján vettünk búcsút Nagyorosziiban Imre testvérünkötől, a BOKOR Közösség legidősebb papjától, aki 40 éven át volt hűséges tagja közösségünknek – és 23 éven át fáradhatatlan, áldozatos tördelője lapunknak (vele készült interjú 1999. áprilisi és 2012. júniusi számunkban közöltünk). A szertartásokat Beer Miklós váci megyés püspök vezette mintegy 70 pap jelenlétében. A nagyorosziak nevében Megyeri Attiláné Busai Krisztina, az egyházközség világi elnöke, a BOKOR nevében Miklovicz László nő diakónus búcsúztatta. E két búcsúztató után Kovács György újmisének a hálaadó szentmisén elhangzott megemlékezését, valamint utóda, Cserey András búcsúzó szavait közöljük, majd részleteket Imre bácsi végrendeletéből.

Kedves Püspök Atyák, Plébános Atyák, Kedves Testvérek!

Ma köszönetet mondani, hálát adni és elbúcsúzni gyűltünk egybe.

Köszönetet mondunk Mennyei Atyánknak azért, hogy Imre bácsit ismerhettük, és hálaimát mondunk, amiért itt élt köztünk, velünk töltötte mindennapjait. Megköszönjük azt, hogy lelki atyánk, lelki vigyázónk, ránk gondot viselő apácskánk és a barátunk volt. Földi élete befejeződött, hazatért az ő Mennyei Apácskájához, a mindent és mindenkit szeretetből teremtő Apácskához.

Mi azonban itt maradtunk, és most búcsúzzunk tőle, emlékezünk rá. Eszünkbe jutnak gesztusai, szavai, tettei, tanításai, egész tanúságtevő élete.

*„Hiszek a Szent Szívben és szeretetében,
Hiszek a hívek szent közösségében,
Hiszek a szeretet végső győzelmében.”*

Drága Imre bácsi!

Ezek a szavak Prohászka Ottokártól valók, és Te ezeket választottad papi jelmondatodul 62 évvel ezelőtt, amikor örökre odaajándékoztad magadat Mennyei Atyánknak, és tenyerébe helyezted az életedet. Minden egyes napon, amelyet ebben a csodálatos földi létben töltöttél, ennek a hitnek és szeretetnek a megvalósítására törekedtél, erről beszéltél nekünk, erre tanítottál minket, ezt példázta számunkra életed is. Hivatásodnak választottad Isten szolgálatát, amelyre mindig teljes szívvel, széles körű tudással, derűvel, örömmel és fáradhatatlanul készültél.

*„Mindig mosolyog és szeretve szolgál,
tekintetében távol fény ragyog,
lényéből már a menny nyugalma árad.
El sose fárad.*

... Krisztus nevében él.

Krisztus kezének csendes eszköze.

Krisztus lényének visszasugárzása:

Hűséges mása.”

(Túrmezei Erzsébet: A minta – részlet)

Mi nagyorosziak kivételesen szerencsésnek érezzük magunkat azért, hogy 31 évig közöttünk éltél, dolgoztál, velünk örültél; együtt éreztél velünk, ha bánat ért; ha hibáztunk, elmondtad a véleményedet, de soha nem ítéltél el. Ha szükségesnek érezted, figyelmeztettél bennünket arra, hogy letértünk a helyes útról, és visszatértél bennünket a szeretet keskeny ösvényére, mint

egy jóságos apa, aki vigyázza gyermekei minden lépését. Biztattál minket, nem engedted, hogy elhagyjuk magunkat, hogy elforduljunk egymástól és hitünkötől. Megmutattad nekünk, hogyan lógjunk ki a sorból, hogyan kell szeretettel, jósággal, szelíden, de határozottan, megalkuvás nélkül keresni az Isten országát. Napról napra közelebb hoztad hozzánk az Evangéliumot azzal, hogy belehelyeztél minket abba a korba, amelyről a szentmise olvasmányjaiban hallottunk. Buzdítottál, hogy minél többen és minél többet olvassuk a Szentírást, amelyet az emberi élet legfontosabb és egyetlen vezérfonalának tartottál. Szorgalmaztad a kisközösségek életre hívását, hiszen ezekben a kis csoportokban lehet igazán megérteni a szeretet tanítását, igazán megélni az egymás iránti testvéri szeretetet. Ösztönöztél minket arra, hogy ismerjük meg más egyházközségek közösségeit is, hogy együtt építhessük Isten országát!

„Szeretedre életem minden órájában a szeretet legyen a válaszom. Én is szüntelenül csak adni akarok, Istenem. Tanításod alakítsa át gondolkodásomat, gondolkodásom pedig az életemet! Mindenkinek mindene akarok lenni. Örömöm csak az legyen, hogy szolgálhatok. Senkit sem bántva, vissza sem bántva, bocsánatot kérve és megbocsátva keresem a Te békédet. Békédet és örömdet szívemben megőrzöm akkor is, ha a szolgálat kicsivé, az adás szegénnyé, a szelídség üldözötté tesz, miként Téged, Jézusom. Tanúságot akarok tenni Rólad, Jézusom. ... Legyek jel, hogy Rád ismerjenek rólam az emberek. ... Egész szívvel testvére akarok lenni azoknak, akikkel együtt küzdök Országod megvalósulásáért.”

(Részlet a Bokor Közösség Hűségimájából)

Te, Imre bácsi, ennek az imádságnak a szavait teljesen magadénak vallottad, és teljesen elének élted. Szeretted minket, és törődted velünk, hiszen azért vagyunk most itt ennyien. Szeretted a gyerekeket és a fiatalokat, amíg erőd engedte, sokat foglalkoztál velük: tanítottad ministránsaidat és az ifjúsági hittanosokat is. Lelkedben örök fiatal maradtál, ezért közel tudtál kerülni az ifjúsághoz. Mindig nyitott voltál mindenki irányában, és nekünk is ezt tanítottad: nyitottá, befogadóvá kell válni más emberek felé. Minden problémás helyzetben a békés megoldást kerested, és minket is erre kértél: ne haragudjunk egymásra, bocsássunk meg egymásnak. Keressük meg a legegyszerűbb utat a másik ember

szíve felé, a szeretet útját. Nagy reményekkelelve szorgalmaztad és vártad az egyházmegyei zsinatot, s arra biztattál minket, hogy újuljunk meg, váljunk jeleké és igazi testvéreké! Szüntelenül csak adtál nekünk, tiszta szívvel szolgáltál minket és egész életteddel dicsérted az Urat.

„Dicséri, áldja szüntelen Jézust a szívem, ajkam;
Amit Ő művelt én velem, Amit Ő végzett rajtam,
Azt némán el nem hallgatom; Ki jártam könnyes utakon,
Csodáit zengem vígan, Hirdetem boldogan.
Rég koldus voltam, úttalan, Jézusban kincset leltem!
Utannak drága célja van, Betölti fényvel lelkem:
A kincset széjjelosztani, És Róla jó hírt mondani!

Kedves Testvérek!

Egy idézettel szeretném kezdeni a búcsúzás mondatainak sorát:

„Kialudt egy fáklya. Egy messzire világító és meleget árasztó fáklya. A dolgok rendje az, hogy amikor a világító és melegítő fáklya kialszik, akkor körülötte sötétség és hideg váltja fel a fényt és meleget. De az Isten Országában másfajta a törvények: Hisszük és reméljük, hogy az a fény és az a meleg, amelyet a most kialudt fáklya sugárzott, nem szűnt meg: tovább világít és melegít, sőt még messzebbre árasztja fényét és melegét. Azért, mert ennek a fáklyának a fénye nem a sajátja volt, hanem azé, akinek fénye-melege soha véget nem ér.”

Az elhangzott néhány mondatot Imre bácsitól idéztem, s ezeket Bulányi György atya temetésén ő maga mondotta el. A mai alkalomra is aligha találhattunk volna méltóbb szavakat.

Ha most becsukom a szemem, és ha most, kedves testvérem, becsukod a szemed, és elvonatkoztatasz azoktól a képektől, amelyeket nyitott szemmel kénytelen vagy látni és értelmezni, akkor megjelenítheted azt a szeretetvalóságot, akit Imre bácsinak hívunk. Meg is kérek mindenkit, hogy tegye meg ezt a könnyed mozdulatot a szempillájával 10 másodpercig. Így ni.

Máris meglevenedhet az a lelki közösség, amelynek Nagyorosiban a kiépítője és éltetője Imre atya volt. Meglevenedhet az a Bokor Közösség, amelynek 40 évig ambiciózus tagja és példaképe volt Imre testvérünk. Érett bölcsességgel és szelíd határozottsággal szeretett mindenkit maga körül az Egyházban és a Bokorban egyaránt – ezért sokan hordozzuk őt szívünkben ezután is hálával és köszönettel.

Közben elcsodálkozhatunk azon is, hogy a különböző kultúrákba beleszülető embertársaink milyen eltérő módon élik meg az élet elmúlásának eseményét. Van, ahol hangos sírás és jajveszékélés kíséri ezt a biológiai törvényszerűséget, és feketébe öltöznek a gyászolók. Van, ahol a hazatérésnek és a mennyei születésnap szép ünnepének tekintik ezt, és fehérbe öltöznek a búcsúzóknak.

A mi kultúr- és kultuskörünkben valahogy keveredik az elválás szomorúsága a tartalmas élet elismerésének örömeivel. Az elválás szomorúsága abból fakad, hogy egy szeretetkapcsolat megszűnt, és pótolhatatlan hiány keletkezett az életünkben. A tartalmas élet elismerése miatti öröm pedig abból forrásokozik, hogy az ember a rendeltetésének megfelelően használja az Atyától ajándékba kapott életét.

Ha most Imre bácsi életművére tekintünk, azt mondhatjuk, hogy pontosan arra szentelte az évtizedeit, ami-

*Szolgálat boldog útja, Szent küldetésem ez.
Szolgállok téged szüntelen, Jézusom, fénylő Hajnal,
Törölve fájó könnyeket, Harcolva búval-bajjal,
Míg utam Hozzád el nem ér, Hol nincs árnyék, eltölt a fény,
Mert színről színre látom Tündöklő arcodat.”*

(Túrmezei Erzsébet: Szolgálat útja)

Drága Imre bácsi!

Te már látod azt a tündöklő arcot, amelyre mindig is vágytál! Most búcsúzóul arra kérünk, viselj gondot Reánk, és imádkozz értünk! Imre bácsi! Isten veled!

Örök szeretettel:

Kriszti

re vonzotta őt a szerető Atya. Erre a vonzásra azt felelte, hogy „papként építem az Isten Országát”, a szeretetközösségek hálózatát. „Akinek van, annak még adnak” alapon – és talán ennek a biztatásnak a jegyében találkozott 40 évvel ezelőtt Bulányi György atyával, akinek a gondolatai további inspirációt adtak számára a szeretetközösségek építéséhez. Ha visszatekintünk az egyházmegyei zsinat felszólalásaira, azt lehet megállapítani, hogy ezt az apostoli lelkületet sikerült továbbadnia a nagyoroszi testvéreknek is. Ők megértették, hogy a Jézus-követésnek a szeretetszolgálatok mellett az apostolkodás is része, annak is meg kell jelennie benne a Mester biztatása és példája alapján.

Most idézzük fel Imre bácsi néhány mondatát: „Egész biztos, hogy nem véletlenül nevezzük a Szentlelkét a jó tanács lelkének. Ami eszembe jut, hogy jaj, de jó, ezt kellene csinálni, azt biztos, hogy Ő sugallja...” És eszébe jutott az egyházmegyei zsinat ötlete, amely meg is valósult. „Azt kell megpróbálni elérni, hogy szemléletet váltsanak a papok is, a hívek is, mert itt erre van szükség!... És megfogalmazni azt, hogy mi az, aminek ki kellene bontakoznia egy jézusi közösségben.” Ha méltó módon szeretnénk Imre bácsi szellemiségét megőrizni, akkor talán ezt a közösségi elképzelést kellene valóra váltani: a népegyházat átkovássítani jézusi kisközösségek élő hálózatává.

Hallgassuk még egy kicsit őt: „A lényegnek mindig csak kisközösségekben, kiscsoportokban lehet megnyilvánulnia. Jézus 12 embert szedett össze maga köré, azokkal volt rendszeresen. Jó, beszélt tömegekhez is, de ő maga is észrevette és belátta, hogy sokkal kisebb volt a hatékonysága ezeknek a beszédeknek, mint az, amit ott a szűk körben tudott a maga barátai között elmondani. Egy templomi szentmise akkor igazi, hogyha azok, akik ott vannak, nemcsak Istennel keresik a kapcsolatot, hanem egymással is. Nem idegenként ülnek egymás mellett, hanem őszinte az a kézfogás, amit az áldozás előtt szoktunk végezni, és abban benne van az, hogy én minden embertestvéremmel jóban akarok lenni.”

Valamennyien példaképeket keresünk az életünk szebb és Istennek tetszőbb alakítása szempontjából. Nem utánzásról szól ez a keresés, hanem a jó példa átvételéről, annak az életünkhöz igazításáról. Imre bácsi elkötelezett életvitele, hűsége Krisztus egyházához és hűsége a Bokor Közösséghez valamennyiünk számára példa értékű. Kívánom itt lévő testvéreimnek, hogy alkalmazzák az életükre azt az Istennek tetsző életutat, amelyet szeretett Imre testvérünk szavaival és tetteivel egyaránt bemutatott kis és nagy közössége számára.

Miklovicz László

Nem tudnám megmondani, mikor találkoztam először Imre bácsival. Mégis úgy tűnik, hogy amióta az eszemet tudom, Imre bácsi része volt az életemnek. Legalább 15 év óta pedig egész egyértelműen lelki vezetőm és gyóntatóm volt. Szinte anélkül, hogy észrevettem volna, igazi lelkiatyámmá lett. Most három képet szeretnék róla felidézni.

Az első: Ahogyan Imre bácsi imádkozik.

Szerettem hallgatni és nézni, ahogyan imádkozik. Imre bácsi úgy beszélgetett Istennel, ahogyan az ember csak olyasvalakivel beszél, akit nagyon szeret, és akit nagyon mélyen ismer. Imre bácsi úgy imádkozott, úgy beszélt az Atyával és Krisztussal, ahogyan az ember a barátjával beszél.

A második: Ahogyan Imre bácsi nevet.

Mellette nem lehetett unatkozni. Szerette, ha az emberek jókedvűek körülötte. Soha nem várta el a vidámságot, de mindig kész volt arra, hogy előcsalogassa azt másokból. Azért volt képes 86-87 éves korában is tucatnyi embert jókedvre deríteni, mert az öröm kifogyhatatlan Forrásával, Istennel állt nagyon mély és bensőséges szeretet-kapcsolatban.

A harmadik kép a papszentelésemhez kapcsolódik.

Imre bácsi öltöztetett be elsőként miseruhába – alig több, mint négy hónappal ezelőtt – a Váci Székesegyházban. A stóla először kicsúszott a kezéből, én segítettem neki megfogni. Soha nem felejttem el, milyen szelíden mondta: „Bocsáss meg!” Miután a miseruhát is fölvettem, megölelt, úgy, mint még soha azelőtt. Aztán a szemembe nézett, és én határtalan örömet láttam benne. Ugyanakkor

Kedves Imre bácsi!

Most mint utódod szólok hozzád, és kérek, imádkozzál értem, hogy méltóképpen tudjam vezetni a nagyoroszi híveket annak szellemében, ahogyan Te tennéd. Tudom, hogy nem lehet ugyanúgy és ugyanazt, amit Te tettél, de ezt nem is akarom. A Te szellemed ír-

valami mást is láttam a szemében. Soha nem nézett rám így korábban. Azt gondoltam magamban: „Erre várt. Nemsokára vége.” Aztán a szentelés liturgiája kiragadott ebből a gondolatból... Négy hónap múlva hazatért a mennyei Atya házába.

Szeretném megköszönni neked, Imre bácsi, hogy végigküzdöttem velem a hivatásom kibontakozását. Mindig ott voltál mellettem, és nem tudom felmérni, mennyit köszönhetek neked. Imádkozz értünk, hogy mi is ott lehessünk, ahová te már eljutottál.

*

Eddig szólt a beszédem a nagyoroszi templomban a temetés napján.

De aznap történt még valami.

Este 6 órakor a mogyoródi templomban miséztem. Ünnepi misét mondtam – jobban mondván: énekeltem – Szent Imréről, úgy, mint délelőtt Orosziban, csak épp gyászoló és koporsó nélkül. Amit itt leírok, legyen tanúságtétel.

A felajánlástól fogva egészen a Miatyánkig folyamatosan azt éreztem, hogy Imre bácsi nagyon boldog. Nehezen tudtam csak megállni, hogy sírva ne fakadjak. Minden mozdulatomnál úgy éreztem, hogy ott van velem, szinte láttam magam előtt, ahogyan ő szokott misézni, és – Isten ne engedje, hogy hazudjak! – olyan volt, mintha koncelebráltam volna vele, mintha ott állna az oltárnál. Így értettem meg, hogy ő már valóban ott van az égi asztal közösségében. Dicsőség legyen Istennek!

Kovács György
újmisés

nyítsa cselekedeteimet, hogy békében és szeretettel tudjam a híveket Isten Országá felé irányítani, ahogy a Gondviselés kívánja. Kérem a mindenható Istent, adjon ehhez erőt, bölcsességet és kitartást. Te nyugodj békében, mi pedig őrzünk a szívünkben. Ámen.

Cserey András

Részletek Imre bácsi végrendeletéből

Első szavam Mennyei Apácskámhoz, az irgalmas Istenhez szólok. Nagy hálával köszönöm meg neki, hogy létebe hívott. Köszönöm, hogy meghívott a vég nélküli boldogságra, és olyan körülményeket biztosított számomra, amelyek kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy e célom elérésére nyugodtan készülhessek. Köszönöm, hogy olyan Szülöket adott, akik szavukkal és szép életükkel egyaránt megismertették Öt velem. Köszönöm a nyugodt gyermekkor, amelynek során elvezetett élethivatásom felfedezéséhez. Köszönöm, hogy hosszú élettel ajándékozott meg, és így sok alkalmat adott arra, hogy bőven készíthessek magamnak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset (Lk 12,23). Bocsánatát kérem, hogy oly nagyon sokat elpazaroltam és kihasználatlanul hagytam ezen alkalmak közül, és azért a sok hűtlenségért, amiben ugyancsak bővelkedett hosszú életem. Szeretetébe és irgalmába ajánlom itt befejeződő és – reményem szerint – Nála kiteljesedő életemet!

Köszönetet mondok az Esztergomi Egyházmegyének, hogy olyan indulást biztosított számomra a papi szolgálatához, amiből fél évszázadon át élhettem. Hálával tartozom természetesen a Váci Egyházmegyének is, hogy az egyházmegyéék átrendezése után elfogadta szolgálataimat, mégis azt kell kérnem, ne vegye zokon, hogy a szívem Esztergomé maradt. Öreg fát nem lehet átültetni!

Megköszönöm a Gondviselésnek, hogy elvezérelt a Bokor-közösségbe, ahol megtalálhattam a „százannyi” testvért, és megtanulhattam élni a görcsmentes, önálló gondolkodással. Értetlenül és fájdalommal tapasztaltam meg azt a sok – előítéletesen alapuló – megnevezést, amely ennek a közösségnek az életét kísérte és kíséri. Adja Isten, hogy ezek mielőbb nyugvópontra jussanak, és előítéletekről mentesen fedezze fel minden jóakarátú ember azokat az értékeket, amelyeket a Bokor képvisel!

Életemből a leghosszabb időt a nagyoroszi közösség szolgálatában tölthettem el. Köszönöm nekik azt a sok örömet, amit e hosszú időszak alatt szereztek nekem. Őszintén bocsánatot kérek mindazoktól, akiket megbántottam – különösen is azoktól, akiket keresztény emberhez nem illő viselkedéssel botránkoztatott meg –, és ünnepélyesen kijelentem, hogy a magam részéről senkivel szemben nem hordok semmiféle neheztelést a szívemben. ... Sírkövet ne tegyenek a síromra, csak egyszerű fakeresztet. Ha valaki vagy valakik mégis sírkövet szeretnének készíttetni, azokat arra kérem, hogy az erre szánt pénzt juttassák el a harmadik világ éhezőinek a Harmadik Világ Éhezőiért Alapítvány közvetítésével! (Szám: 10200902-32713127.)

(2014. július 28.)